

အတုလဆရာတော်

ခင်ကြီးပျော်၏

အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတမ်း

အတုလဆရာတော် ခင်ကြီးပျော်၏

အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတမ်း။

သက္ကရာဇ် ၁၀၈၄-ခုနှစ်တွင် ဘွားမြင်တော်မူသည်။ နံ အင်္ဂါသား။ ဇာတိ တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ ငယ်မည်(ဦးပျော်)၊ သက် တော်စေ့တွင် ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်း၍ သာသနာဝန်ကို ထမ်း ရွက်တော်မူသည်။ ရဟန်းဘွဲ့(ရှင်ဉာဏဝရ)၊ ဒါယကာ မဟာဇေယ ပုရစစ်ကိုင်းမြို့ကို ဒုတိယတည်၊ နောင်တော်မင်းတရားကြီး ကိုး ကွယ်တော်မူသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၂၄ ခုနှစ်၊ သက်တော်လေးဆယ် အဝင် ဝါတော် ၁၉ ဝါမြောက်တွင် ကံကုန်တော်မူသည်။ တံဆိပ် “ဉာဏာဘိလင်္ကာရမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု” ဟု တွင်တော်မူသည်။ ။ ၎င်းဆရာတော်ကြီးသည် တောင်တွင်းကြီးမြို့ “ပေနှစ်ပင်-ရှင်နှစ် ပါး”အဝင် ဖြစ်သည်။ ထိုဆရာတော်ကို ဘွားတော်မူစဉ်က ပေါ် ပေါက်လာသော ပေပင်ကား၊ လုံးရပ်သဏ္ဍာန် ပင်စည်ရွက်ဖူး ကြီး မားဖွံ့သန်၏။ ထိုပေပင်မှ ပေရွက်တို့သည် ၁၄-ကြောင်း၊ ၁၅- ကြောင်း စာရေးလောက်အောင် ကြီးသောဟူ၏။ ၎င်းဆရာတော် သည် ပညာသတ္တိ ကျော်စောခြင်းကား မြေအနံ့ဖြစ်သည်ဟူ၏။ ကျော်စောခြင်းသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသည်လည်း ဟူ၏။ ကျောင်းသား ငယ်စဉ်က သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ မြန်မာပြည်တွင် ပိဋကတ်စာပေတတ် သော သူငယ်တဦးရှိသည်ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လေ၏။ နောက် သာမဏေအဖြစ်တွင်၎င်း။ ရဟန်းငယ်အဖြစ်တွင်၎င်း။ ကျော်စောခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုဆရာတော်သည် ကျောင်းသားငယ် စဉ်ကပင်၊ အင်းဝမြို့သို့ ရောက်၍၊ စာပေကျမ်းဂန်များကို ရှာသွေ

သင်ကြားတော်မူသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် “ခင်ကြီးပြောင်” နှင့်မူကား သွားဘက်၊ ပြန်ဘက် အတူတူချင်းဖြစ်သည်။ ရဟန်းဖြစ်၍ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏သားတော်ကြီး နောင်တော်ဘုရင်က ကိုးကွယ်သောဆရာတော် ဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၀၆၂ ခုနှစ်ဘွား၊ နံတော် ဗုဒ္ဓဟူးသား၊ လူမည်(မောင်ပန်းထွေး)၊ ရဟန်းဘွဲ့(ရှင်ယသ)၊ ၁၁၈၄ ခုနှစ် သက်တော် ၈၆ နှစ်၊ ဝါတော် ၆၆ ဝါတွင် ပြန်လွန်တော်မူသည်။ တံဆိပ် “အတုလယသမဟာမဓမ္မရာဇဂုရု” အတုလဆရာတော်ဟူ၍ ထင်ရှားသည်။ ၎င်းဆရာတော်အား သာသနာကို လွှဲအပ်၍ သာသနာပိုင်သံဃရာဇာအဖြစ်ဖြင့် တင်မြှောက်ကိုးကွယ်တော်မူသည်။ ၎င်းလက်ထက်အခါတွင် မောင်ရှင် သာမဏေများကို ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းရုံသင့်၊ တင်သင့်-အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြ၍ အတုလဆရာတော်က တင်သင့်ကြောင်း၊ “ခင်ကြီးပျော်”က ရုံသင့်ကြောင်း၊ ကွဲပြားကြသော်လည်း သာသနာပိုင် အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာကြရသည်။ မလိုက်နာလိုသူများ သာမဏေ မလုပ်ဘဲ ချက်ချင်းရဟန်းခံကြ၏။ နောက် ပုပ္ပါးစောရဟန်းမင်း ဖြူကြွင်းသက္ကရာဇ် ၁၁၂၂ ခုနှစ်တွင် ရတနာသီခ ကုန်းဘောင်မြို့ကို သားတော်ကြီး နန်းတက်လျှင် “ခင်ကြီးပျော်”ကို သာသနာပိုင်အရာသို့ တင်မြှောက်တော်မူသည်။ အထက်ဆရာတော်များက ရုံသင့်ကြောင်းကို စုရုံး၍ “ခင်ကြီးပျော်” ထံ ပြောဆိုလျှောက်ထားကြရာ “ခင်ကြီးပျော်”က တပည့်တော်တို့ မတတ်နိုင်ပါ။ သာသနာပြုဆရာတော် ၁၄ ပါးက တင်ဂိုဏ်းချည်း ပင်ဖြစ်သည်။ ။ ၎င်းပြင် တဘောင်တခု ပေါ်လာသည်မှာလည်း (သည်သဲပုံ ငွေဖြစ်မှ ရုံရစ်တော့လေး)ဟု တဘောင်ရှိသည်ဟု ဆို

လျှင် ခင်ကြီးတို့လည်း သဘောတူ၍သာဟုဆိုကြသဖြင့် ထွက်ခွာ သွားကြလေသည်။ ။ ၎င်းတဘောင်မှာ (သံပုံကား)သောကြာသား၊ အလောင်းမင်းတရားကြီးတည်း။ (ငွေကား)တနင်းလာသား၊ ဘိုး တော်မင်းတရားကြီးတည်း။ အလောင်းမင်းတရား နန်းဆက်သည်။ ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးလက်ထက်သို့ရောက်မှ ဖြစ်မည်ဟူသတည်း။

(ယင်းသို့အတိုင်း ဘိုးတော်ဘုရား နန်းတက်လျှင် စလင်း ဆိုထားဆရာတော်ဘုရားထံ မောင်ရှင်ကြီးတပါး စာဝါတောင်းရာ တွင် ၎င်းဆရာတော်က မောင်ရှင်ကြီးကို လက်မခံလို။ ရဟန်းပြုမှ သင်လိုသည် မိန့်တော်မူက။ တပည့်တော်လည်း ၎င်းအတိုင်း သဘောမကျပါ ရဟန်းပြုပါမည်ဟု လျှောက်သည်ကို။ စလင်းမြို့ရှိ တင်ဂိုဏ်းဆရာတော် သံဃာတော်တို့သည် ကြားသိကြ၍ အမရပူရ မြို့သို့တက်ပြီးလျှင် တင်ဂိုဏ်းဝင်အဆက် သာသနာပိုင်ဆရာတော် ထံ ကိုယ်တော်တို့အား အလဇ္ဇီဆိုသည်ဟု ကုန်းချောပြောဆိုရာ သံဃရာဇာအာဏာဖြင့် ဆိုထားဆရာတော်ကို ကပ်ဖိယူရမည်ဟု ရှိ သည်တွင် မြို့တော်ရှိ ဆိုထားဆရာတော်ကြီး၏တပည့်တပန်းတို့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်သူလူများနှင့်မင်းမှုထမ်းသားတို့က ဦးစွာ ဆို ထားဆရာတော်ထံ အမြန်လူစေလွှတ် လျှောက်ထားရာ ဆရာတော် လည်း နေ့ကိုပုန်း၍ ညဉ့်ကို ဆန်တက်လာရာ ယူမည်ဘမ်းမည် သွားလာလူတို့လည်း စလင်းမြို့သို့ရောက်၍ မရှိကြောင်းသိက အ မြန်ပြန်လာသည်။ အမရပူရမြို့အနီးသို့ရောက်လျှင် ဆိုထားဆရာ တော်နှင့်တွေ့၍ ဘမ်းဆီးမည်ရှိရာ ဆိုထားဆရာတော်ဘက်ကလည်း ဘမ်းလျှင် ခုခံရိုက်ပုတ်မည်ဟု သံဃာအများ သင်္ကန်းဝါဝါတရုန်း ရုန်းနှင့်ရှိနေကြသည်ကို ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးလည်း ဧရာဝတီ

မြစ်လယ်ကျွန်း၌ ရေသဘင်ကစားမည် ထွက်တော်မူရာ ရှုမြင်တော်မူသဖြင့် အကြောင်းကိုမေးမြန်းတော်မူ၍ သိရလျှင်။ ဤအကြောင်းကား အကြမ်းမူမဟုတ် မပြုလုပ်စေရာ။ ဘုရားတရားတော်ရှိသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရာမည်။ နက်ဖြန် သုခမ္မာသဘင်တွင် ရှင်းလင်းရမည်ဟုမိန့်တော်မူ၍ မဟာဒါနိဝန်စာရေးတို့စီမံပြီးလျှင် နောက်တနေ့ ရဟန်းပရိသတ်များရှေ့တွင် ရှင်းလင်းကြရာ တင်ဂိုဏ်းက ဇင်းမယ်ပြုမင်္ဂလာသာရဒီပနီကျမ်းကို ကိုးကား၍ ပြောဆိုလေလျှင် ဆိုထားဆရာတော်က ၎င်းကျမ်းကား သင်္ဂါယနာတင်ကျမ်း မဟုတ်။ သေခံယဉ် အန္တရဃရေပါရူပိတွာ-ဟု ပြည်ရွာအတွင်း သင်္ကန်းရုံ၍ သွားကြောင်းပါသည်။ သေခံယကား ဘုရားဟောပါဠိတော်ရင်းဖြစ်သည်အတိုင်း ကျင့်ရမည်ဆိုလျှင် တင်ဂိုဏ်းက မချေနိုင် ရှုံးနိမ့်၍ ရုံဂိုဏ်းဘက်သို့ ပါဝင်လျက် အများ တလုံးတည်း ဖြစ်ကြလေသည်။)

ထိုအတုလဆရာတော်ခင်ကြီးပျော်သည် တနေ့လျှင် ပေစာချပ်ရေတကိုက်ခန့် ရသောဟူ၏။ ၎င်းဆရာတော်ကား။ (မ)ကာရလောပဖြစ်၍ မတတ်သောအရာမည်သည် မရှိဟူ၏။ တနေ့သ၌ နောင်တော်ဘုရင်က ဆရာတော်ကား သဘင်အတီးအမှုတ်ကို နားလည်မည် မထင်၊ ကျောင်းတွင် ဆိုင်းတီးစေဟု စေ၍ ဆိုင်းသမားများလည်း အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း သွား၍ တီးရာ ဆိုင်းသမားများအား ဤအလုံးနှင့်ဤအလုံးကို ပေါင်း။ ဤကခွဲ။ ဤလက်က ဤသို့ စသည်ဖြင့် တီးစေရာ ဆိုင်းသမားများလည်း နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ရှိလျှင် တီးတတ်၍ မကြားဘူးမကြိုဘူးအောင် ကောင်းသဖြင့် တီးရိုးကို ရကြသည်။ သီချင်းမူကား မရှိ။ နောက် မြဝတီမင်းကြီး

ဦးစလက်ထက်မှ အသွားသီချင်းကို ရေးသည်။ သီချင်းအမည်ကား သမာဒေဝနတ်သီချင်းတည်း။

တကြိမ်လည်း ဆရာတော်ကား အခြားပညာအရပ်ရပ်ကို တဘက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သော်လည်း တံငါတို့ ကွန်ပစ်ခြင်း အတတ်ကိုကား ရဟန်းတို့နှင့်မဆိုင်၍ မတတ်ရာဟု ဆိုကြသည်ကို သိလျှင်။ ညဉ့်အခါ ရဟန်းတပါးနှင့်ကပွိယတယောက်ကို ခေါ်၍ စစ်ကိုင်းမြို့ ထူပါရုံဘုရားအနီးတွင် တံငါတယောက်ကို ခေါ်ပြီး လျှင် ကွန်ပစ်ပြစေလျက် ငါးကို ရေတွက်ပြီးလျှင် နောက် ဆရာတော်က နည်းပြ၍ ကပွိယကို ပစ်စေသည်တွင် တံငါထက် ငါး အရေအတွက် များလေသည်။

တကြိမ်လည်း ဆရာတော်သည် စစ်တုရင်အတတ်ကို ရဟန်းနှင့်မဆိုင်၍ မတတ်ဟုပြောရာ။ နောင်တော်ဘုရင်က စစ်တုရင်အကောင်းဆုံးသူတယောက်ကို စစ်တုရင်ကြိယာပါ ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်ရမည်ဟု မိန့်တော်မူသည်တွင် ၎င်းအမိန့်အတိုင်း စစ်တုရင် အကောင်းဆုံးတယောက်ကို စစ်တုရင်ကြိယာပါယူစေ၍ ကျောင်းသို့ လွှတ်တော်မူရာ ဆရာတော်ရှေ့ရောက်ကာလ စစ်တုရင်ခုံခင်း၍ စစ်ဆင်ကစားကြရာ လက်ဦးတပွဲ ဆရာတော်က ရှုံးသည်။ နောက်ကို ထိုးကြရာ ဆရာတော်ကချည်း နိုင်လေသည်။ ဆရာတော်က ဤတုရင်ထိုးခြင်းသည် အတွက်ဖြစ်လေသည်။ အတွက်ကို နားလည်လျှင်မရှုံးချေ။ နိုင်တတ်သည်ဟုမိန့်တော်မူပြီးလျှင် စစ်တုရင်လင်္ကာကို ရေးသားတော်မူသည်။ ယခုတိုင် အချို့ရကြလေသည်။

တကြိမ်လည်း စစ်ကိုင်းမြို့ နောက်ချေးကျွန်းအရပ်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူတယောက်။ ညအိပ်ပျော်သည့်အခါ ဝတ်ဖြူ ကိုဝတ်လျက် လူကြီးတယောက်ကို (အသုခဟု)ဆို၍ ဦးခေါင်းကို လက်နှင့်ပင့်လေ၏။ ဤကဲ့သို့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ရှိသည့်အခါ အချို့ဆရာတော်များထံ ဤအကြောင်းကို လျှောက်ထားရာ ကောင်းမွန်စွာ မမိန့်မဆိုနိုင်ဖြစ်ချေသည်။ နောက် လူတယောက်က (မ) တလုံးကြေသောခင်ကြီးပျော်ထံ သွားချေဟု ညွှန်ကြားလေ၏။ ထိုသူ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ခင်ကြီးပျော်ထံ သွား၍ လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်ဘုရားက အနက်ပြန်ဆိုသည်မှာ။ (အ)အမွမူဟိ၊ တူးလော့။ မင့်အိမ်နား၌ သရက်ပင် ရှိလိမ့်မည်။ ၎င်းသရက်ပင် ရင်းတွင် တူး ရွှေအိုးရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ ထိုသူလည်း မိမိအိမ်အနီးအပါးတွင် သရက်ပင် တပင်မျှ မရှိကြောင်း ညည်းလေ၏။ တနေ့သ၌ ၎င်းလူရောင်းရန် ပုံထားသော ထင်းကို အဝယ်လာသည်နှင့်ရောင်းလိုက်ရာ။ ထင်းပုံအောက်က သုံးတင်ခန့် သရက်ပင်တပင် ပေါက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ညဉ့်လူခြေတိတ်သည့်အခါ သရက်ပင်မြစ်ရင်းတွင် တူးဖော်ရာ ရွှေအိုးနှင့်တကွ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်သုံးပိဿာ ရရှိလေသည်။

တောင်တမန် မေဃဝတီဆရာတော်ဘုရားသည် တပည့်များအား ပုဒ်စစ်သင်ချရာ။ ဘော အာစရိယ။ အိုဉာဏာလင်္ကာရ ဓမ္မဟာဓမ္မရာဇဂျူ။ အတုမဲ့တောင်း။ ဓမ္မူသောင်းမျှ။ မကထပ်ထပ်။ ကျော်သုံးရပ်ဖြင့်။ နံ့စပ်မကြွင်း။ သီဟိုဠ်တိုင် ချဉ်းရသော တောင်တွင်းဆရာတော်ဟူ၍ ကျမ်းတက်လေ့ရှိသည်။ တောင်တွင်းဆရာတော်ခင်ကြီးပျော်ကို ၎င်း၏ဆရာဖြစ်သော ကျော်အောင်စံ

ထားဆရာတော်ဘုရားကြီးက။ သင်ကား အစားအသောက်ကြူး
သည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်သာ နေရမည်ဆိုသည့်အတိုင်း သက်
တော်သုံးဆွဲကိုးနှစ်တွင် ပြန်လွန်တော်မူရချေသည်။ ။ခင်ကြီးပြောင်
ကိုကား ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သင့်မှာ
ဒေါသ မာန်ကြီးသည်။ သင်လည်း အသက်တိုမည်။ အသက် သုံး
ဆယ် ကျော်သာ နေရမည်ဟုမိန့်ဆိုသည့်အတိုင်း သက်တော် သုံး
ဆွဲကိုးနှစ်တွင် ပြန်လွန်တော်မူရချေသည်။

အတုလဆရာတော်ခင်ကြီးပျော်သည် ရွှေငွေဖြစ်သော အဂ္ဂိ
ရတ်လုပ်ရပ်ကျမ်းကို စီရင်တော်မူမည်ဟု ညဉ့်အခါ ဓာတ်သွား
ဓာတ်လာ စဉ်းစားဆင်ခြင် တွေးတောလျက် သင်္ကန်းကို ခေါင်းမြီး
ခြုံလျက် ကြံစည်နေရာ အရောင်အဝါနှင့်ဒါယကာတယောက် ခြေ
ရင်းက မတ်တပ်ရပ်လာ၍ အရှင်ဘုရား။ ဘာများကြံစည်တော်မူပါ
သနည်းဟု မေးလျှောက်ရာ ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖွင့်၍ ကြည့်ပြီးလျှင်
ငါသည် သတ္တဝါတို့အတွက် ရွှေငွေဖြစ်သော အဂ္ဂိရတ်လုပ်ရပ်ကျမ်း
ကို စီရင်တော်မူရန် ကြံစည်ကြောင်းကို မိန့်တော်မူရာ ၎င်းဒါယ
ကာက။ အရှင်ဘုရား။ သာသနာကို အခွန်ရှည်စွာ ထွန်းလင်း
တောက်ပအောင်သာ အားထုတ်တော်မူပါ။ သာသနာ၏ဆူးငြောင့်
တံကျင်သဖွယ်ဖြစ်သော နည်းလမ်းကို ကြံစည်တော်မူရန် မသင့်
ကြောင်း လျှောက်ထားကာလ။ အတုလဆရာတော် သတိရ၍ အ
သင်မည်သူနည်းဟုမေးရာ။ တပည့်တော် (သိကြား)ဟုလျှောက်ထား
ပြီးလျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ဆရာတော်လည်း လုပ်ရပ်ကျမ်းကို
မင်းဧကရာဇ်ထံ ဝန်ခံချက်ရှိသည့်အတိုင်း သဘောဉာဏ်ကြီးသူတို့
သုံးစွဲရန် လုပ်ရပ်ကျမ်းကို စီရင်တော်မူသည်။

လုပ်ရပ်ကျမ်းကို စီရင်ခြင်းအကြောင်းကား နန်းတော်သို့
 ဝင်ရသည့်အခါ တောကျေးလက်က သဿမေမေငွေတော်များ ဆက်
 သွင်းကြရာ တွေ့မြင်သဖြင့် မည်သည့်ဝတ္ထုမျိုးလဲဟု မင်းဧကရာဇ်
 ကို မေးရာ အနာမာသ ဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်၏။ ပေးစမ်းဟု
 တောင်း၍ ကိုင်ကြည့်ပြီးလျှင် ရူပတိရူပံ၊ ဖောက်ပြန်တတ်သည်ဟု
 ဆို၏။ မင်းဧကရာဇ်က။ အရှင်ဘုရား ကြံတော်မူနိုင်ပါ၏လောဟု
 လျှောက်ရာ။ ဖြစ်စရာရှိပါ၏ဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီးလျှင် ကျောင်းသို့
 ပြန်၍ အလိုရှိရာ ဓာတ်များကို တောင်း၍ လုပ်ကိုင်ရာ။ ။ဘော်
 ငါးပိဿာဖြစ်ကြောင်း။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သောကြောင့်။ နောက်သား
 နောင်လာတို့အဘို့ လုပ်ရပ်ကျမ်းကို ရေးသားစီရင်တော်မူရန် မင်း
 ဧကရာဇ်က တောင်းပန်သည်ဟု ဥဒါန်းစကားသက်ကြီးတို့ပြောဆို
 ကြလေသည်။

တောင်တွင်းဆရာတော်ခင်ကြီးပျော် မကျန်းမမာတော်မူ၍
 ပြန်လွန်တော်မူခါနီးတွင် တပည့်တပန်းတို့နှင့်ဆေးဓာတ်နှစ်ပါးကို
 တတ်ကျွမ်းသော သမားများက မှီဝဲဘုဦးပေးရန် သင့်သောဆေးကို
 လှူဒါန်းလိုကြောင်း လျှောက်ထားကြရာ ဆရာတော်ဘုရားက
 ဆိုင်းလင့်ကြဦးဟုမိန့်တော်မူ၍ ပဉ္စင်းငယ်တပါးကို ခေါ်၍ ညဉ့်
 တိတ်တဆိတ်ငြိမ်ဆိမ်သည့်အခါ မြို့တွင်းသို့ စနည်းနာစေခိုင်း
 သည့်အတိုင်း သွားရာ ဈေးသည်မိန်းမတယောက်သည် (သီဘော
 သုံးဆယ်)ဟု ဤကဲ့သို့ မြည်ယောင်ယမ်းသံကို ရှေးဦးစွာ ကြားသိ
 ရသည့်အတိုင်း မှတ်သား၍ နံနက် မိုးလင်းသောအခါ ဆရာတော်
 ဘုရားကို စနည်းအရ လျှောက်၏။ ဆရာတော်က မင်းတို့ဆေးကို
 ငါမစားလို။ ငါကား ဤဝေဒနာမှ ထမြောက်မည် မဟုတ်ချေ။

(သီဘောသုံးဆယ်)ဟူသော စနည်းစကားကို အဓိပ္ပါယ်ပြန်၍ မိန့်ဆိုသည်မှာ (ဘော)အိုအချင်းတို့။ (သီ)သီလရှိသော၊ (ဆယ်)အင်္ဂါသားသည်၊ (သုဉ်း)သေကုန်လတ္တံ့ဟူ၍ ပြန်ဆိုပြီးနောက် များမကြာမီ ပြန်လွန်တော်မူချေသည်။

အတုလဆရာတော်ခင်ကြီးပျော် ပြုစု စီရင်တော်မူခဲ့သော ကျမ်းများကား ဝီထိလက်ရိုးကျမ်း၊ ပုဒ်စစ်၊ ကပ္ပါလင်္ကာရ၊ အာဒိကပ္ပဒွါဒသိမ်၊ သဒ္ဒဗြူဟာ၊ စားတော်ချက်ကျမ်း၊ ၃၇-မင်းနတ်သီချင်းတီးမျိုး၊ ပုတ္တောဝါဒဆုံးမစာလင်္ကာ။

သက္ကရာဇ် ၁၁၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် မင်းလက်ဝဲနော်ရထာ လျှောက်ထားချက်အရ အတုလဆရာတော် ဖြေဆိုတော်မူသောပုစ္ဆာဝိသဇ္ဇနီကျမ်းဟူ၍၎င်း၊ တောင်တွင်းဆရာတော်အဖြေကျမ်းဟူ၍၎င်း အမည်နှစ်မျိုး ထင်ပေါ်သောကျမ်း ဖြစ်လေ၏။

၎င်းပြင်။ ပဋ္ဌာန်းအရကောက်၊ နျာသအရကောက်၊ ယမိုက်ခက်ဆစ်၊ ပိဋကတ်ကျမ်းများ၊ ၎င်းပြင် ဓာတုဘေဒကျမ်း၊ ဓာတုဝိဘာဂကျမ်း၊ နေမိတ္တကကျမ်း၊ နရတန်ဆောင်ကျမ်း၊ နရမာလာကျမ်း၊ လက္ခဏာသင်္ဂြိုဟ်ကျမ်း၊ နရသုခိကျမ်း၊ ဝေနေယသုခိကျမ်း၊ မဟာနာရီကွန်ချာကျမ်း၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဓာတ်ကျမ်း၊ ဓာတုသင်္ဂဟကျမ်း၊ ဓာတုဒီပနီကျမ်း၊ အရသာကျမ်း၊ အင်္ဂုဇ္ဇာဟူသောဓာတ်ကျမ်း၊ ကဝေသာရကျမ်း၊ လက္ခဏာဒီပကကျမ်း၊ ဆနကျမ်း၊ ဇမ္ဗူကြက်သရေကျမ်း၊ သာသနာသိုက်ကျမ်း၊ သဗ္ဗသာဓာရဏကျမ်း၊ ရောဟနကျမ်း၊ ပဉ္စပတ်ကျမ်း၊ ပေါင်း ၃၂ ကျမ်းကို (တောင်တွင်းခင်ကြီးပျော်)ဟူ၍ ထင်ပေါ်ကျော်စောတော်မူသော ဆရာတော်ဘုရား

သည် ရေးသားစီရင်တော်မူသည်ဟု ပိဋကတ်ကြေးမုံကျမ်းတွင်
တော်ပြတော်မူချေသည်။

ဤကား-အတုလဆရာတော်ခင်ကြီးပျော်

အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတမ်း ပြီး၏။

